

האיש מקדש פרק שני קידושין

עין משפט נר מצוה

קמנ א מיי פיי מהל
מעשה הקדשות
הלכה טו:
קמנ ב מיי שם הל"ז
[ופי"ו מהל צ"ח
מקדש הלי י:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נמנו ונמנו
עמדו למנו:

מוסף רש"י

שארין חולקין מנחות
כנגד זבחים. שלא יאמר
הכהן לחצרו טול אמה
זבחים ואני מנחות (מנחות
ע"ג). לכל בני אהרן.
שמעט כולם יאכלו ממנה
(שם ע"ג. סכת"י). שלא
יחלקו זה כנגד זה אלא
בין כולם יחלקו המנחות
(מנחות ט"ט). שלא קמו.
מנחות תחת זבחים,
בדלות. דמי שנתמיי
עולה או מטאטא און מביא
ממחה מנחה, אכל מביא
ממחה תוריס (שם סכת"י).
שארין חולקו מנחה אלא בדלי
לדול, שנאמר לא אס ממנא
ירו וגו' עד ולקח שמי
מוריס (מנחות ט"ט). שהרי
קמו תחתיהן בדלות.
מנחות קמו תחת עופות
דכתיב ויקרא ואלא לא
מביא ירו ושמי תוריס (שם
סכת"י). שהמייבי קיין
ואין לו יכול להביא ממנה
דלא מביא דיענא דמחמת
כשאר מנחות ואס אינו עיין
לה מנחו לזמנים ועופות
(שם). מעשייהם ביד.
מלקח זבחים, מעשייהם
בכילי. כספין (מנחות
ט"ט). יכול לא יחלקין
בקדש הקדשים. כגון
טעמא כנגד מחמת ואס
כנגד אסס (שם מנחות ט"ט).
אבל יחלקין בקדשים
קלים. כגון שלמים כנגד
מורה (שם). שלמים כנגד
שלמים דהא לא גלי קרא
אלא גבי מנחה דקדשי
קדשים ה"ל (שם סכת"י).
וסמך ליה אם על
תורה. דמקרא דרש לפניו
ואמקוש קדשים קלים
לענין חלוקה (מנחות ט"ט).
ואין קטן חולק. אכל
אוכל בחלק אציו (שם).

מוסף תוספות

א. וגומ' (ו) אם על
תורה יקריבו. מוס' טו.
(ועי' מהרש"ל).

תום ר"י חוקן

דגמרי. כך נקבעה בבית
המדרש ושגורה בפי
התלמידים.

וסמך ליה אם על תורה. וא"ת והא מוקמינן לה כר' יהודה ור'
יהודה לא דרש סמוכים אלא צמשה תורה כדאימא
כריש צימות (ד. ת. ט. ו) ו"ל דלאו סמוכים ממש דרש אלא וי"ו מוסף
על ענין ראשון דכתיב (ויקרא ז) וזאת תורת זבח השלמים א:

איש חולק ואפי' בעל מום. לאו
מהכא נפקא אלא מקרא
אחרונה דכתיב (ויקרא ו) כל זכר
לרצות בעל מוסס ולא אלטרין להך
דרשא דהכא אלא לומר נך שאין כהן
קטן חולק ואפי' מס:

וקאמר דלית בה דין חלוקה
בפ"ה. פירוש שאינו יכול
ליטול ממנו אחר של חצירו כדמפרש
בברייתא אכל אין לפרש אין דין
חלוקה כלל אפי' מיניה וזיה דהא
אשכחן צממה דוכתין חלוקה גבי
קדשים דמתן פרק שואל (שם ד
קמ"ג): מטילין חלשים בקדשים וצפ"ק
דפסחים (ד. ת. ג.) נמי הגיעני כפול
וכיון דלית בה דין חלוקה אינו יכול
לקדש צו אשה דהא צהא תליא:

מאי חולקין הוישפין. כלומר לעולם
אין צו דין חלוקה והאי חולקין
חלקו המגיעו קאמר וכשאינו מגיע
לו כי אס מעט חוטף חלק חצירו
ואוכלו דקדמני סיפא מעשה צאחד
שחטף חלק חצירו וא"ת כיון שדרכן
לחטוף אמאי קרו להווא חטפין טפי
מאחרים וי"ל לפי שחטף חלק הגרנרן
כמומו אכל האחרים לא היו חוטפין
אלא מחלק האנועין כשמוספין ידיהם:
איהו

על תורה כשם שאין חולקין
בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק אפי' בעל
מום ואין הקטן חולק ואפי' תם סתם ספרא מני ר' יהודה והוא קאמר דלית
בה דין חלוקה כלל ש"מ אמר רבא וכרב מי לא תניא ויהתניא הצנועים
מושכו את ידיהם והגרנרנים חולקים מאי חולקים חוטפים כדקתני סיפא
מעשה באחד שחטף חלקו וחלקו חברו והיו קוראין אותו בן חמצין עד
יום מותו אמר רבה בר רב שילא מאי קראה אלהי פלמני מיד רשע מכף
מועול וחומץ רבה אמר מהכא למדו הימב דרשו משפט אשרו חמוץ:
מעשר שני בין בשוגג בין במויד לא קידש דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר
שוגג לא קידש מויד קידש וכו': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא
משמיה דגמרא וכל מעשר הארץ מורע הארץ מפרי העץ לה' הוא קדש
לה' לה' הוא ולא לקדש בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב בן תרימו גם אתם
תרומת ה' ותנן המקדש בתרומה מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי חלה
דכתיב בה תתנו לה' ותנן המקדש בתרומות מקודשת דלא כתיב ביה קדש
והרי שביעית דכתיב בה ויובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות
שביעית מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי תרומה דכתיב קדש ישראל לה'
ראשית תבואתו ותנן המקדש בתרומה מקודשת ההוא בישראל כתיב
ולאו

נמנו וגמרו. (א) למנין רצו האומרים אינה מקודשת וצטלו המועטים
וחזרו בהם וגמרו לומר אינה מקודשת: עדיין היא מחלוקה. לא
עמדו למנין ולא חזר בו ר' יהודה: כווסיה דר' יוחנן מסתברא.
דחזר בו ר' יהודה: שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. כפי דמייס

לומר טול אמה מנחה ואני חזה וסוק
או צשר חטאת ואסס: כל מנחה.
משמע שבמנחה עצמה יחלקו כל בני
אהרן: יבול לא הוציא הכתוב אלא
שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים והדין
נותן ששרי לא קמו בכל מקום מנחות
תחת זבחים גדלות דבקרנן עולה
ויורד מביא עני עופות תחת צהמה:
זבחים. היינו צהמה הטעונה זבחה
בספין: אכל יחלקו מנחות. כנגד
טעמא העוף: שהרי קמו ספספין
גדלות. דכתיב צמטמא מקדש
וצשמיעת קול (ויקרא ה) ואס לא
תשיג ירו לשמי תוריס ועופות:
קרבינו אשר חטא עשירית האיפה:
וכל נעשה צמחשס לכל בני אהרן
סהי. דכולהו קראי יתיבי נינהו
דמני למיכתב כל מנחה לכל בני
אהרן תהיה למה ליה לפרושי כל מיני
מנחות: ס"ל ועל מהצס וגו'. אס
אינו עיין למנחות כנגד זבחים שאין
מינן תניהו ענין לזבחים ועופות:
יכול לא מיעט הכתוב אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זבחים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ציד מליקה
בזפורן והזבחים מעשיהן ככלי
בספין: מהצס ומרחשס. כלים היו
צמקדש וכל המנחות הנקמלות
טעונות לוג שמן. ומחצת צפה ואינה
עמוקה ועמוך שהיא רחצה וצפה
הסולת מתפשט וצכולו והאור שורף
את שמנה לפיכך מעשיהן קשים
ומרחשס עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שצבע צעובי החלות
לפיכך מעשיהן רכין: אכל יחלקו
מהצס כנגד מהצס. טול אמה חלקי
עמוקה ועמוך שהיא רחצה וצפה
צמנחת שמעון: יכול לא יחלקו.
קרנן כנגד חצירו צקדשי קדשים כמו
מנחה אכל יחלקו קרנן כנגד חצירו
צקדשים קלים דלית להו זכיה
צנויהו ויכול למכור חלקו צקרנן זה
צצביל זה: איש כאחיו. למעוטי
קטן: אפי' בעל מוס. שאף הם היו
מתלעים בעצמם ומפשיטים ומנחמים
ושוחטים: ספרא. תורת כהנים והא
צמורת כהנים איתא אלמא לית בה
דין שאר חלוקות צעילוי דמיס
ושמעין מינה דלאו ממונו הוא אלא

משלחן גזיה הוא דזכי: הצנועין מושפין ידיהם ממנו. גזי לחס הפנים תניא ארבעים שנה ששימש שמעון הדקיד נשתלחה צרכה בלחם
הפנים וכל כהן המגיעו כזית יש אוכל ושבע יש אוכל ומותר מכלן ואילך נשתלחה מארה בלחם הפנים וכל כהן המגיעו כפול הצנועין
מושפין ידיהם ממנו דלא מהני להו מידי והגרנרין חולקין. וקס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר כיון דנשתלחה צו
מארה כפול למאי חזי אלא חולקין דרך עליו מייח חלקו לחצירו ונטל כנגדו צמקוס אחר אלמא אית צהו דין חלוקה
ועל כפול הא ר' יהודה היא דאמר ממונו הוא. ומשני לעולם אין צו דין חלוקה ומאי חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו
שה לו חוטף חלק חצירו ואוכלו. והא דמתן צמסכת סוכה (ד. ת. ט.) הנכנסים חולקין צצפון חלקו המגיעו קאמר וצעוד שהיתה צו
צרכה: מאי קרא. דמתנן לשון חמסן: אשרו חמוץ. החזיקו יד הנגזל להצילו מיד עושקו: ולא אשרו חמוץ לא גרסינן הכא אלא
צצבא קמא (ד. ת. ט.) גבי מנין שזוקקין לחוצע מחלה: משמיה דגמרא. כך נקבעה צגמרא ושגורה צפי צני צית המדרש: דלא
כתיב לה'. מלמד שתהא שלו אכל תרומת ה' צצה עליה הוא: והרי חלה כו' וסגן המקדש צמרומות. כל תרומות צמשמע וחלה נמי
תרומה היא דכתיב (צמדנר טו) מראשית עריסותיכם תתנו לה' תרומה: וסגן המקדש צפירות צציעים מקודשת. דקתני (לעיל ד. ת. ג.):
ושל צביעית היתה ואמרו חכמים אין אחיות מקודשות הן נכריות מקודשות: ההוא צישראל כתיב. והס קרויס קדש לה':
ולאו

(א) מנחות ע"ג. (ב) ע"ג. (ג) נכמ"י: מעשיה.
וקן צמיון. (ד) נכמ"י: צקדשי קדשים. (ה) שצמ
קלו. ערובין י: וש"ג.
(ו) יומא לט. ומילין קלג.
(ז) נכמ"י ודפ"ר: רכא.
(ח) וי"ה צימא. (ט) וי"ו
ליחא צדפ"ר ולצורה
הוא מיימין. (ט) ולקמן
מת. (י) צ"ל צמרומת,
(יא) צמיות כט. לקמן מת,
(יב) נכמ"י: והרי יבול.
(יג) עיין פורת יוסף. (יד) צ"ל
צמרומת. (טו) וצ"ל
כנגד מיני דמיס שאין.
(טז) רש"י. (יז) נ"ע מנחות
כס צ"ל. (יח) נכמ"י:
כסלה. (יט) נכמ"י: טספ:
מחמת. (כ) ומדות פ"ב
מ"ה. (כא) וימא לט ע"ג.
(כב) נכמ"י: (כג) נכמ"י:
סנהדין לה. (כד) וסס
ד"ה וי. (כה) ונ"ע צמין
צמיות ד. ד"ה וכי כו'
וצמ"י מנחות ע"ג. ד"ה
תמרו לומר. (כז) נכמ"י:
טס ע"ג. (כח) נכמ"י:
ע"ג ד"ה מטילין.

תורה אור השלם

1. וכל מנחה אשר
במקדש ועל מקבת
לכהן המקריב איתה לו
תקנה: ויקרא ז ט
2. וכל מנחה בלילה
בשמן הקדש לכל בני
אהרן תהיה איש
כאחיו: ויקרא ז י
3. אם על תודה יקריבו
והקריב על זבח התודה
חלות מצות בלילות
בשמן ויקריב מצות
משחים בשמן וסלת
מקרבת חלת בלילות
בשמן: ויקרא ז יב
4. אלהי פלטי מיד
רשע מכה מעל רוצח:
התלים ט ז
5. למדו היטב דרשו
משפט אשרו חמוץ
שפטו יחום ריבו
אלקנה: ישעיהו א יז
6. וכל מעשר הארץ
מורע הארץ מפרי העץ
ל"ה הוא קדש ל':
ויקרא כו ל
7. בן תרימו גם אתם
תרומת ה' מכל
מעשרתיכם אשר תקחו
מאת בני ישראל לתתם
ממנו את תרומת ה'
לאהרן הכהן:
במדבר יח כח
8. מראשית עריותיכם
תתנו ל' תרומה
לדרתיכם.
9. כי יובל הוא קדש
תתנה לכם מן השדה
תאכלו את הבטאת:
ויקרא כה יב
10. קדש ישקאל ל'
ראשית תבואתך כל
אכליו יאשמו רעה תבא
אליהם נאם ה':
ירמיהו ב ג